



1/ Josef Bolf, *Tělo*, 2019  
 2/ Michaël Borremans, *Red Hand Green Hand*, 2010  
 3/ Alberto Giacometti, *Vysoký akt*, 1961  
 4/ Daniel Piťn, *Tugendhat II*, 2013

## V DOBRÉ *společnosti*

Text: Lucie Drdová – Foto: archivy Národní galerie a Galerie Rudolfinum

Nadehzející program pražských výstav není jen o velkých jménech. Jeho součástí je však skupina gentlemanů, jejichž společnost byste si neměli nechat ujít. Prvního muže ze silné čtveřice není potřeba představovat. Alberto Giacometti se již dávno nesmazatelně zapsal do dějin umění. Jeho protáhlé figury vyjadřují existenciální úzkost počátku minulého století. Naléhavost, s jakou dokázal vyjádřit jak hlubokou znalost starých italských mistrů, tak si i uvědomoval zásadní přerod chápání umění, který v té době probíhal mezi představiteli pařížské scény, je cítit z každého záhybu jeho soch a kreseb dodnes. První retrospektivu u nás připravila Národní galerie ve spolupráci s Fondation Giacometti.

Podobné svou niternou intenzitou, záznamy úzkostných emocí a depresivních situací jsou temné malby Josefa Bolfa. Prázdná prostředí často s podivnými bytostmi dávají tušit

nadehzející děj. Nejednoznačnost námětů je umocněna technikou škrabané tuše nebo propojováním malby s kresbou. Součástí rozsáhlé výstavy s názvem Tušení stínů, která vznikla ve spolupráci s uznávaným historikem umění a kurátorem Otto M. Urbanem, je site specific kresba prolínající se s Giacomettiho díly na ochozu Veletržního paláce.

Osamělost dnešního člověka a fragmentárnost nevyslovených příběhů je vlastní Danielu Piťnovi. Společně s Bolfem patří k hlavním představitelům své generace. Jeho nová výstava Papírová věž v Galerii Rudolfinum odkazuje k současnému mediálnímu světu nekonečných informací, které stále víc prostupují do osobních životů a narušují naši mentální koncentraci. Prostřednictvím obrazů z ikonicky známých filmů se Piťn vzdaluje jejich původní estetice a vytváří nová prostředí. Snaží se jejich podobu proměnit na samotnou hranici rozpoznatelnosti. Jeho plátna mají drsnou a hmotnou kvalitu.

Fotografie a film jako zdrojový materiál jsou vlastní mnoha slavným malířům jako Gerhard Richter, Luc Tuymans nebo Wilhelm Sasnal. Belgičan Michaël Borremans pokročil ještě dál v manipulativnosti. Tento fenomenální umělec, jehož výstava následuje po Piťnovi, a bude tedy přímou konfrontací, je známý neuvěřitelně sugestivním ztvárněním psychologických momentů. Nachází krásu v krutosti, jakémusi zamrznutí okamžiku, dokonalosti detailu, které nutí diváka se zhluboka nadechnout nebo se rovnou rozplakat. Dodnes si pamatuji jeho výstavu před více než deseti lety v galerii David Zwirner v newyorské Chelsea, kdy jsem si říkala, že lepšího malíře již nikdy nenajdu. Tehdy se jednalo o video zachycující jeho rozpohybované plátno. Film, který jeho malířskému mistrovství přidal další rozměr.

*Autorka je historička umění a galeristka, [www.drdovagallery.com](http://www.drdovagallery.com)*